

důvodu Šu 13 lit. h) rozl. zákona nemůže se žadatel s úspěchem dovolávat, třeba že rozsudek uznal na rozvod z důvodu rozvratu manželství. Dle § 17 rozl. zákona může soudce v mimosporném řízení vysloviti rozluky jen tehdy, kdyby byl mohl tuto rozluky vysloviti i soudce sporný, předpokládajíc, že o ni bylo žalováno. S tohoto hlediska musí soudce nesporný uvažovati, zdali by »skutečnosti, ve sporu o rozvod na jevo vyšlé, byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce«. Docíliti rozluky z důvodu Šu 13 lit. h) rozl. zákona sporem může jen ten z manželů, jenž nemá na rozvratu manželství viny převážné; nasvědčují-li skutečnosti, ve sporu o rozvod na jevo vyšlé, tomu, že manžel — žádající nyní za rozluky — na tomto důvodu rozluky jest převážně vinen, jest patrné, že by ve sporu úspěchu nemohl dosíci. Tato právní situace nemůže doznati změny ani v řízení, jež se zabývá přeměnou právě tohoto rozvodu v rozluky na t é m ž e podkladu; bylo by to zároveň v příkrém rozporu se zásadami hmotného práva, obsaženými v Šu 13 rozl. zák. Pouhá úprava řízení — a jen o takovou jde — nemůže nikdy zvracet zásady, na nichž spočívají předpisy hmotného práva, zde tedy předpisy o přípustnosti rozluky. V tomto případě zjistil rozsudek ve sporu o rozvod, že na rozvodu má žadatel, nyní rozluky se domáhající, d a l e k o v ě t š í zavinění. Tím jest vyslovena převážná jeho vina a vývody dovolacího rekursu, které se snaží dovoditi, že výraz »daleko větší« není totožným s výrazem »převážný«, musejí se minouti s úspěchem, poněvadž při obyčejném, duchu řeči odpovídajícím výkladu nelze míti pochyby o tom, že oba výrazy jsou synonyma. Poněvadž dle toho, co uvedeno, ani soudce sporný, kdyby o rozluky bylo bývalo žalováno, na ni by nebyl mohl uznati, nelze ji vysloviti ani v řízení nesporném dle Šu 17 rozl. zákona.

Čís. 4510.

Do usnesení vrchního zemského soudu v otázce, zda jest do advokátní praxe započítati vojenskou službu, jest přípustným odvolání k nejvyššímu soudu. Vojenskou službu nelze započítati do advokátní praxe tomu, kdo byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie po 12. říjnu 1922.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, R II 426/24).

Napadeným rozhodnutím výboru advokátní komory nebylo žádosti kandidáta advokacie o započtení vojenské služby do praktického zaměstnání vyhověno s poukazem na ustanovení Šu 2 nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n., jelikož jeho zápis do seznamu advokátů nastal teprve 6. listopadu 1922. Odvoláním domáhal se odvolatel změny napadeného rozhodnutí v ten rozum, aby mu vojenská služba od 15. listopadu 1915 až do dne 28. října 1918 do povinné praxe advokátní byla započtena. V r c h n í z e m s k ý s o u d odvolání nevyhověl, zdůrazniv, že, udává-li odvolatel, že podmínky Šu 2 citovaného nařízení platí jen pro kandidáty, na něž se § 1, odstavec první nevztahuje, t. j. kandidáty, kteří v praxi advokátní ať jako advokátní koncipienti nebo jako kandidáti advokacie v soudní praxi dosud nebyli, nemá toto tvrzení v citovaném ustanovení žádné opory.

N e j v y š š í s o u d odvolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Odvolání dlužno sice dle čl. I. poslední odstavec vl. nař. ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n., jenž zůstal v platnosti i za vl. nař. ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n., pokládati za přípustné, avšak jest neodůvodněno, protože předpis Šu 2 posléze citovaného nařízení jest příliš určitý a jasný, než aby nějakými vývody bylo možno smysl jeho, jenž může býti jen takový, jaký jeho doslov udává, zatemniti, jak se o to stěžovatel pokouší. Přehlíží důvod předpisu toho, že výhody z důvodů válečné služby musí jednou pominouti a že předpis právě klade určitou mez.

Čís. 4511.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

»Trvalým« stává se služební poměr nikoliv tím, že předem zvlášť to bylo ujednáno, nýbrž sám sebou.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, Rv II 818/24).

Žalobu hospodářského dozorce arcibiskupského panství na zaměstnavatele o placení zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud žalobě vyhověl. Nejvyšší soud nevystoupil z dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel spatřuje nesprávné právní posouzení v odvolacím rozsudku z toho důvodu, poněvadž odvolací soud považoval žalobcův služební poměr za trvalý. Dovolatel poukazuje k tomu, že žalobce nebyl do jeho služeb přijat na stálo, totiž dekretem a s nároky na pensi, nýbrž že byl přijat jako čeledím podrobený čelednímu řádu, který mohl po řádné výpovědi býti kdykoli propuštěn, a který sám mohl kdykoli libovolně po řádné výpovědi vystoupiti ze služeb, a že takový zaměstnanec, jakým byl žalobce, ani v lidové řeči a podle všeobecných pojmů není považován za stálého zaměstnance, jmenovitě podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Dovolatel míní, že odvolací soud neprávem odvozuje trvalost žalobcova služebního poměru ze stanov podpůrné pokladny dělnické, jmenovitě z Šu 2. IV. těchto stanov, podle nichž je podmínkou členství v podpůrné pokladně stálá zaměstnanost v arcibiskupských službách, že však stanovy výrazu »stálé« užívají v jiném smyslu nežli zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., požadující u zaměstnance úmysl, nevystoupiti, pokud mu to bude možno, libovolně z arcibiskupských služeb. Dovolatel míní, že výrazu »stálý« a »trvalý« ve smyslu citovaného zákona sluší rozuměti jenom tak, že služební poměr byl jako stálý již umluven, že tedy zaměstnavatel i zaměstnanec se domluvili, že zaměstnanec nevystoupí libovolně ze služby a že zaměstnavatel ho nesmí propustiti libovolně ze služby, jak tomu